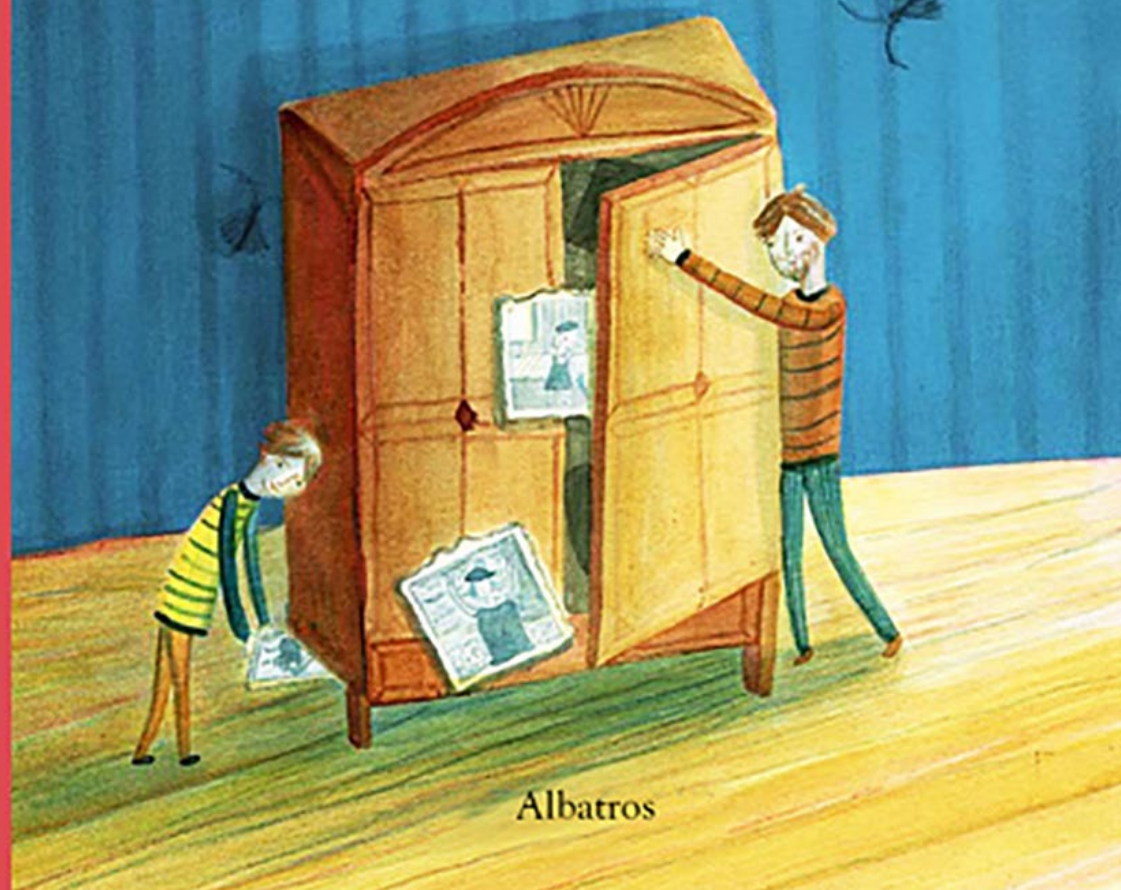

Lenka Juračková

Kam zmizela Anna?

ilustrovala A. F. Holasová

Albatros

Kam zmizela Anna?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Juráčková
Kam zmizela Anna? – e-kniha
Copyright © Albatros, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kam zmizela Anna?

Lenka Juráčková

albatros

Kam zmizela Anna?

Lenka Juráčková

Ilustrovala

Aneta Františka Holasová

albatros

© Lenka Juráčková, 2016

Illustrations © Aneta Františka Holasová, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04318-0

ISBN e-knihy 978-80-00-04355-5

1. Kapitola

Byl poslední srpnový den. Ze zahrad voněly švestky a hrušky máslovky, stromy se navzájem roztouženě dotýkaly větvemi. Sousedé posedávali venku na lavičkách, rodiny opékaly buřty a v nafukovacích bazénkách jiskřila voda. Škola se už sice nemilosrdně blížila, ale ve vzduchu se pořád roztahovalo léto.

Adam a jeho rodiče přijeli do Dobrotic z města osázeného paneláky. Během prázdnin se trochu rozhlíželi po vsi, krokovali zahradu, poslouchali, jak řvou psi, kočky a koně, a opatrně se odhodlávali pustit se do díla uvnitř nového bydliště.

Starý dům se zahradou koupili začátkem července. Stala se totiž zvláštní věc. Odstartoval to tatínek, který se do dosud neznámého místa postupně zamiloval, když začal dojíždět do nového zaměstnání. Najednou si všiml nenápadné stavby s hnědavou omítkou, jež vykukovala ze zastrčené vesnické uličky, a něco ho klofalo do zátylku. Jako by ho tam Robík, nejlepší kamarád ze čtvrté třídy, zas trefil zmuchlanou papírovou kuličkou z umaštěné písemky s přísně tajným vzkazem na druhé straně...

Dobrotice byly neuvěřitelně dlouhatánská obec, dům vedle domu stály podél hlavní cesty, a větvyly se odtud do zakletých ulic a uliček. A přestože tady tatínek s rodinou snad už tisíckrát předtím zastavoval u známých, na výlet nebo jen tak na kafe, nikdy dřív by ho nenapadlo hledat zrovna tady svůj vysněný dům.

Když už to pak při své několikaté výzvědné výpravě nemohl vydržet, prostě zabrzdil u restaurace s odroleným nápisem Obecník a vyrazil. Uličkou hezkých, opravených domků se připlížil i k tomu svému a zpovzdálí ho se zatajeným dechem pozoroval. Připadal si trochu jako špion, který musí nejdřív nějakou životně důležitou zprávu ověřit, a pak ji i předat. Místo ho zcela pohltilo. Zastavoval se tu po práci tak často, jak jen to šlo, a vždycky nahlížel přes širokou magnolii za plot. Zajímala ho jediná věc. Má tenhle kouzelný objekt majitele?

To, že už na okolí musí působit přinejmenším zvláště, tatínek pochopil, jakmile ho začala zdravit paní z domku naproti, která jinak obvykle okopávala řádek květin. Zdravila ho však velmi mile, nedívala se na něj se skrytými obavami, že by se snad chystal někoho zastřelit, ale zřejmě pochopila tatínkovo okouzlení. Opatrně na něj zavolala, že dům je už pár let prázdný, a zastrčila hlavu zpátky mezi růže.

Tatínek potěšeně poděkoval a s omluvným gestem se přilepil jako malý kluk na plot plnou silou svého nadšení. Uviděl tak aspoň kousek zahrady, která se rýsovala za domem; zelená, rozlehlá a tajemná. A přímo před sebou spatřil kamenný dvorek z otlučených dlaždic, jimiž prorůstaly pampelišky a po stranách je lemovaly záhony červených růží. Na domě svítila tři velká bílá okna, a vůbec celý vypadal, jako by tam bydlelo něco moc křehkého. Když tatínek uslyšel odněkud zezadu ještě koňské zařehání, věděl, že sem musí přivést i maminku. A Adama a Evičku.

To odpoledne se vypravil na místní obecní úřad poptat se, jaké má dům vyhlídky, a hlavně majitele. Když přijel domů, počkal, až se vrátí maminka s Evičkou z procházky a Adam z taneční školy, a rozprostřel před ně papíry, které za pár

neděl číhání a o'ukávání získal na obecním úřadě. Maminka, jež vyrůstala na venkově a každé ráno ji probouzeli kohouti, byla nadšená.

„Kamkoli, kde nebudeme nabírat botami cizí psí lejna,“ přísahala a stahovala z Evičky kalhoty, na kterých se smutně skvěly fleky typické barvy i zápachu.

„Tati, a není ten dům starý tak nějak moc?“ zjišťoval opatrně Adam. Z fotek na něho zíraly otlučené zdi s mapami podivných šedých kontinentů. Chodil do osmé třídy, v dějepise zrovna probírali klasicismus a jemu se zdálo, že tahle stavba tam zvláštním způsobem zapadá.

Tatínek ožil. Měl rád tradice a historii a snažil se, pokud možno elegantně a živě, jak se domníval, svého syna vést k témuž.

„Představte si, že ten barák postavili pravděpodobně ještě před válkou! Tenkrát to byla v postatě německá obec, Seitendorf, součást Sudet. V roce 1921 měla 791 obyvatel, z toho 189 Čechů, a pozor, 588 Němců. Za války se staly Dobrotice součástí Německa. To je panečku historie...“ zasníl se. „Pojedeme se tam podívat?“

A jeli. O měsíc později rodiče vyřídili formality a dům koupili. Přáli si mít kam utíkat od starostí. Nejdřív si naplánovali zprovoznit zahrádku, pak nějakou tu místnost, aby bylo kam se schovat před deštěm, a časem se možná zabydlet úplně. Tatínek si vzpomněl na návštěvy v babiččině domě v dobách svého dětství. Voňavá půda tam byla plná starých knížek, v zahrádce se plazil tymián mezi hráškem a trpaslík vyjeveně zíral na svět zprostřed skalky.

Jejich nový dům jako by měl něco z toho, byl obklíčený zelení, po levé straně rostly ovocné stromy, některé už očividně velmi unavené, keře rybízu, angreštu a malin, vpravo svítil odkvetlý šeřík. Růže pod okny prorůstaly meduňkou, vzhledu za domem byla schovaná zeleninová zahrádka a dvě malé kůlny.

Maminka vyskládala Adamovi a tatínkovi na kamennou zídku u dveří zásoby minerálky. Pak zaclonila výhled kočárku před sluncem a vyrazila na procházku, aby uspala Evičku.

Na hlavních dveřích byl stříbrný štítek s krasopisně napsaným jménem HANA KRÁLOVÁ. Tatínek s Adamem odemkli dům, vpustili do něj trochu čerstvého bzučení, zatímco zevnitř se našťvaně vypořádala šedá moucha.

Chtěli se v domě trochu porozhlédnout a pustit se do toho nejnnutnějšího úklu, aby pak mohla nastoupit maminka s koštětem a hadry. Rozhodně je tam bude čekat domácnost, o kterou se pár měsíců nikdo nestaral. Dovnitř vlastně dosud nenahlédli. Během předešlých dnů totiž tatínek s obrovským nadšením zprovoznil jen zahradu. Lítal kolem domu se sekačkou, ořezával větve a kotlал mrtvé pařezy, až se zčistajasna dalo projít kolem dokola docela hezkou cestičkou... Kolem hlavy mu vřeštěli vrabci a on byl nadšením v sedmém nebi.

Kromě toho si přesnými tahy vyměřil obdélník, do kterého zasel hrášek, cukety a rozmarýn, a při každé návštěvě opatrně pozoroval, jestli se odváží nějaká rostlinka vylézt ven. Svázal pobořený libeček, protrhal rozpustilé traviny kolem plotu, a když na něj mezi prkny vykoukl sousedovic jezevčík, věděl, že to dělá dobře.

Dům si zatím prohlédli jen zvenku, takže je dnes čekala uvnitř premiéra. Tatínek rozhodl, že začnou z místností stěhovat věci, které jsou nepoužitelné, opotřebené nebo se už zkrátka nějak nehodí do krámu. Jeho snem bylo postupně začít s jednoduchým zabydlením, aby sem mohli jezdit na víkendy. Měl však slabost pro staré předměty, které už mají otisk nějaké životní služby. Rád si představoval, jak to asi fungovalo za předchozích obyvatelů...

Proto mu ani v nejmenším nevadila omšelá křesla a popraskaná patina skříní, ani starobylé válečkování na zdech. Naopak mu působilo muka zbavovat se letitých, lehce odumřelých, ale přesto mnohdy krásných předmětů jen proto, že už nejsou moderní nebo nezapadají do nějakého stylu. Spokojeně si zamnul ruce a těšil se, co asi spatří v jednotlivých pokojích.

Vstoupili tedy dovnitř. Chodba byla chladná, ale přes háčkovanou záclonu se prodíralo slunko a rozpustile hopsalo po kamenných dlaždicích. Na věšáku visel

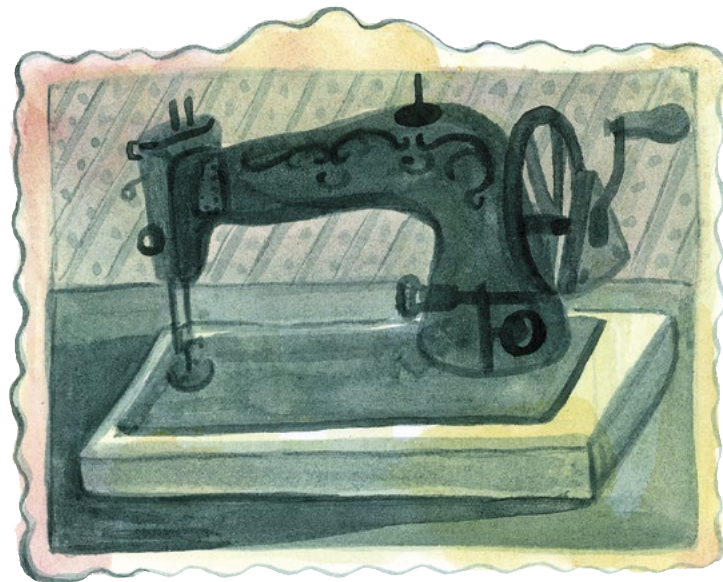

klobouk, v rohu chodby dřímá šicí stroj s podivuhodným kovovým pedálem. Dveře do kuchyně unaveně hekly a odhalily širokou tmavou linku i kulatý stůl se čtyřmi židlemi. Adam zachytil vůni zapomenutého nábytku, která mu připomněla muzeum, knihovnu i starou půdu u Ondrova dědy. Na takových místech se cítil dobře, připadala mu jistá, prověřená.

„Tati,“ kývl hlavou směrem ke stěně, když vešli do vedlejšího pokoje. Byl rozlehlý a jasný, přes okna sem nahlížely pestrobarevné květy zplanělých rostlin. Ze zdi na ně hleděly dvě tváře, žena se záplavou kopretin v náručí, vykukoval jí jen límeček světlých šatů, a vedle zamilovaný pohled jejího muže s vlasy uhlazenými dozadu jako ve filmu pro pamětníky. A další fotky, černobílé obrázky v jednoduchém rámu, lidé na nich měli podobné oči a nešlo poznat, jestli jsou vystrašení z fotografa, anebo z toho, co zažili.

„Kdo tady vlastně bydlel?“ napadlo Adama, když přejel prstem po obrázku a zachytil poctivý nános prachu. Na chvíli se plaše opřel pohledem do očí dívky na fotografii. Kdepak je jí konec?

„Je to takové... Jako bych se měl někoho nejdřív dovolit... Čumím na cizí fotky,“ ošil se. Tatínek zvedl zamyšleně hlavu, vlastně je to přesně tak. A prohlížení fotek je to nejmenší, na řadu brzy přijde odhalování různých úkrytů s kousky cizího života, nelítostné síto a likvidace něčeho, co jim vlastně nikdy nepatřilo... I on se zahleděl do vyčítavých očí dívky na protější stěně.

„Promiňte,“ pravil jí měkce a rozhodil ruce. „Jsme vám vděční za střechu nad hlavou a uděláme z vašeho domu šťastné rodinné hnízdo... Vid', strejdo?“ obrátil se na syna. Uslyšel souhlasné zamručení.

„Jo, ptal jsem se na obci, kdo tu bydlel,“ vzpomněl si tatínek. Chystal se zrovna odsunout komodu, aby viděl, v jakém stavu je stěna za ní. Překvapeně zvedl obočí, když spatřil pečlivý nátěr, málo porušený, a vůbec poklidnou strukturu nábytku, který jen trochu vybledl od sluníčka a jinak žil svým skromným způsobem tam, kde ho před lety umístili. Rozhlédl se, kam zmizel Adam, ale našel ho v rohu pokoje, jak vkládá do připravených pytlů věci, které začnou postupně vynášet.

„Cos zjistil?“ vyzvídal Adam.

„Žila tu hodně stará paní. Byla už snad čtyřicet let vdova, léčila se se srdcem, ale asi to všechno zvládala sama. Prý neměli děti... Pak se jí jednou udělalo v obchodě špatně, lidi jí zavolali záchranku, ale nestihla dojet ani do nemocnice...“ vykládal tatínek a brunátněl v obličejí pořád víc, protože šoupal těžkým nábytkem zpátky na původní místo.

Adam poslouchal, uvědomoval si, jaký to může být průšvih, když člověk zůstane sám. Máloco pro něj bylo tak důležité jako otcova láska ke starému harampádí, maminciny usazené záchvaty smíchu a Evin vyšpulený zadek s plenkou. Snad ještě výpravy na kole s Ondrou. A taky Eliška z taneční školy. Často se mu v poslední době vybavovaly její hnědé vlasy... Jako jediní dva kluci v ročníku základní umělecké školy mohli využít privilegium mít ty nejlepší partnerky na sólo, kamarád Petr si vybral Janu, Adam tančil s Eliškou.

Přestože ji poznal před osmi lety, kdy ještě všem svorně chyběly přední zuby a neustále na sebe vyplazovali jazyk, dotáhli to spolu až do sedmého ročníku. Úsměvy se jim postupně doplnily, za tu dobu se docela skamarádili, ale najednou začal mít pocit, že ji vidí nějak jinak... Je to možné, že si dřív nevšiml, jak se na něho usmívá?

„Adame,“ hekal tatínek přimáčknutý k boku šatní skříně. „Pojd' mi pomoci, prosím tě, ať zjistím, jestli tam není plíseň nebo nějaký sajrajt...“ Adam se vytrhl

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.